

VII ZAKLJUČAK

I u svojim ranijim izveštajima pisali smo o tome da novu vladu, koja je napokon izabrana 27. jula 2012. godine, u medijskoj sferi očekuje krajnje ozbiljan posao. Biće neophodno raditi paralelno i na reformi regulatornog okvira, i na povlačenju države iz medijskog vlasništva, i na redefinisaniu javnih medijskih servisa, i na kontroli državne pomoći, i na suzbijanju monopola na medijskom i povezanim tržištima, kao što su tržišta oglašavanja i distribucije medijskih sadržaja. Ono što, međutim, nastavlja da brine, jeste to što lideri nove vladajuće koalicije nastavljaju da šalju kontradiktorne, ili makar nejasne poruke, o svojim namerama u ovoj sferi. Tako, na primer, nakon prošlomesečne najave potpune deregulacije u medijskom sektoru, Aleksandar Vučić, u međuvremenu izabran za prvog potpredsednika vlade zaduženog za odbranu, bezbednost i borbu protiv korupcije i kriminala i za ministra odbrane, sada najavljuje istragu povodom kupoprodaje 50 odsto vlasništva „Politike“. Vučić je optužio privatnu kompaniju „Farmakom“ da je „po direktnom nalogu vrha Demokratske stranke“ kupila udeo u „Politici“. Vučić takođe tvrdi da „Farmakom“ bankama duguje gotovo 400 miliona evra (mediji su preneli da je 50% udela u „Politici“ kupljeno za 4,7 miliona evra), a da je kredite dobijala od banaka pod kontrolom DS-a. Ono što ostaje nejasno u čitavoj ovoj priči jeste šta nova vlast zapravo namerava da istraži i za šta planira da se založi. Ako bi se založila za mehanizme koji bi garantovali transparentnije medijsko vlasništvo, u tome bi je svakako trebalo podržati. Ako bi se založila za strožu, nezavisnu kontrolu bankarskog sektora i njegovo oslobađanje od političkih stega koje su dovele do toga da se loše obezbeđeni krediti daju prezaduženim medijskim kompanijama bliskim vlasti, kako bi političari na taj način obezbedili uticaj na uređivačku politiku, takođe bi je trebalo podržati. Ako je, sa druge strane, problem isključivo u tome da nova vlast ne prihvata gubitak mehanizama kontrole koje je očekivala da će imati nad pojedinim medijima, onda se opravdano može postaviti pitanje iskrenosti njene namere da reformiše medijski sektor na način koji će garantovati medijski pluralizam i medijske slobode u Srbiji. Nesposobnost svih vlada nakon demokratskih promena 2000. godine da medijski sektor na taj način reformišu, i jeste dovela do toga da brojna istraživanja stanja medijskih sloboda u Srbiji pokazuju da poslednjih nekoliko godina u ovoj oblasti napretka nema, odnosno da Srbija stagnira ili čak i nazaduje.